

ných, mýlil sa vrchný súd, keď z povinnosti úradnej hľadel na to, že obžaloba nebola zákonne zastúpená, a keď v tomto smere doplnil oslobodzujúci výrok rozsudku súdu prvej stolice. Úvedené doplnenie bolo tedy zbytočné, netýkalo sa však záujmov obžaloby, lebo obžalovaní boli oslobodení aj na inom základe. Z formálneho dôvodu podaná časť zmätočnej sťažnosti je tedy bezpredmetná a preto zákonom vylúčená. Bolo tedy treba zmätočnú sťažnosť podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnuť.

Čís. 4521.

Skutková podstata padělaní soukromé listiny podle § 403 čís. 1 tr. zák. jest dokonána i tehdy, odevzdal-li pachatel padělanými podpisy opatřený směnečný blanket, který není směnkou ve smyslu směnečného zákona, k dalšímu použití třetí osobě.

(Rozh. z 5. listopadu 1932, Zm IV 160/32.)

Obžalovaný J. G. dluhoval J. H-ovi za oblek 1.140 Kč. K zajištění této pohledávky odevzdal J. H-ovi dva nevyplněné směnečné blankety s dvěma padělanými podpisy. Za to byl obžalován pro zločin padělaní směnek podle § 403 čís. 1 tr. zák. Soud první stolice odsoudil obžalovaného jen pro přečin úvěrového podvodu podle § 384 tr. zák., maje za to, že směnečné blankety s padělanými podpisy nejsou ještě směnkami ve smyslu směnečného zákona a že ani jich vlastník (držitel), ježto mezi stranami nebylo o tom dohody, není oprávněn dodatečně je vyplniti. O d v o l a c í s o u d k odvolání veřejného žalobce zrušil tento rozsudek ve výroku o kvalifikaci a kvalifikoval čin obžalovaného jako zločin padělaní soukromých listin podle §§ 401, 403 čís. 1 tr. zák.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnost obžalovaného zamítl.

Z d ů v o d ů :

Uplatňuje zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. stěžovatel namítá, že odvolací soud mylně kvalifikoval jeho čin jako zločin podle §§ 401, 403 tr. zák., poněvadž na směnce (správně na směnkách) jest jen jediný podpis; že na směnkách není podepsán vydatel a proto že jsou směnky ty již tím neplatné a nehodí se podle směnečného zákona k eskomptování; kdo by chtěl směnky upotřebiti, musel by sám padělati na nich další podpis. Dále namítá, že poškozený při náležité opatrnosti mohl ihned zjistiti, že odevzdané mu směnečné blankety jsou úplně bezcenné. Stěžovatel z těchto důvodů má za to, že za správnou může býti považována jen kvalifikace, na kterou uznal soud první stolice. Tento názor stěžovatelův je mylný. Stěžovatel, opatřiv směnečné blankety padělanými podpisy a odevzdav je bez jakékoliv výhrady ohledně dalších jich vyplnění J. H-ovi k použití, dal zřejmě na jevo, že souhlasí, aby je tento podle předpisů směnečného zákona vyplnil, k čemuž J. H. jako majitel těchto biancosměnek byl vzhledem k předpisu (2) odst. § 6 zákona z 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1928 oprávněn. Proto, i když J. H. ony směnečné blankety nevyplnil, tak že podle předpisů směnečného

zákona směnkami nejsou, jsou přece směnkami podle předpisu § 403 čis. 1 tr. zák., poněvadž obžalovaný činností shora uvedenou vykonal vše, co ke skutkové podstatě tohoto trestného činu náleží, a čin byl dokonán tím, že blankety s padělanými podpisy byly obžalovaným k dalšímu jich použití jako směnek třetí osobě odevzdány. Odvolací soud se tedy nemýlil, uznav z důvodů uvedených v jeho rozsudku, že čin obžalovaného naplňuje skutkovou podstatu zločinu padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403 čis. 1 tr. zák. Zmateční stížnost byla proto v této části jako bezpodstatná podle 1. odst. § 36 por. nov. zamítnuta.

Čís. 4522.

Nejde o porušení předpisu § 313 tr. ř., nebyla-li přísežní formule přizpůsobena tomu, že šlo o ženu porotkyni.

K otázce rozsahu zproštění úředníka od povinnosti zachovávat úřední tajemství (§ 151 čis. 2 tr. ř.; § 23 služ. pragm.).

Státní úředník v činné službě u úřadu, kde se obžalovaný dopustil trestného činu (§ 101 tr. zák.), může býti slyšen jako znalec v otázkách úředních (o způsobu úřadování a postupu při rozhodování ve věcech daňových); nevadí, že byl za znalce navržen presidiem dotyčného úřadu, připojivším se k trestnímu řízení jako soukromý účastník.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1932, Zm I 577/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 13. května 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zneužití moci úřední podle § 101 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čis. 4 § 344 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost především porušení předpisu § 313 tr. ř. o přísaze porotců, tvrdíc, že doslov přísahy v odstavci druhém § 313 nevyhovuje, pokud jde o ženy porotkyně, ani smyslu ani duchu zákona, ani úmyslu zákonodárce, ano se tam mluví »o nestrannosti muže poctivého«, a že předseda porotního soudu měl pro ni doslov přísahy upravit tak, by bylo dosaženo účele zákonodárcem zamýšleného, jehož není dosaženo, může-li v ní doslov přísahy vzbuditi pochybnost, že jí není vzhledem k jejímu doslovu vázána. § 313 tr. ř. nařizuje pod neplatností přísahu porotců na počátku hlavního přelíčení. Způsob přísahy je předepsán v prvním až třetím odstavci § 313 tr. ř. Předseda promluví k porotcům tak, jak uvedeno v druhém odstavci, a porotci pak odpoví: »přisahám, tak mi dopomáhej Bůh«. Tyto předpisy byly přesně zachovány, a i žena, zasedající v porotní lavici, byla tak podle protokolu o porotním hlavním přelíčení vzata do přísahy; nelze tedy vážně tvrditi, že předpis § 313 tr. ř. byl porušen. Že ovšem v přísežné formulaci je doposud věta, že »rozhodnou s nestranností a rázností poctivého muže«, ač zasedala i porotkyně, nemění nic na skutečnosti, že i tato porotkyně, podrobivši se bez námi-